13/04/2020

“Ο Πάσχων Μεσσίας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως

Στο εβδομαδιαίο περιοδικό “ΘΥΜΙΑΜΑ” που εκδίδεται από την Ιερά Μητρόπολη Γόρτυνος και Μεγαλουπόλεως ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Ιερεμίας δημοσίευσε, στο τεύχος που αναρτήθηκε στην επίσημη ιστοσελίδα τη Μ. Δευτέρα, το κήρυγμα με τίτλο “Ο Πάσχων Μεσσίας”.

Διαβάστε το κήρυγμα του Σεβασμιωτάτου:

1. Στό σημερινό μου κήρυγμα, ἀδελφοί χριστιανοί, Γορτύνιοι καί Μεγαλοπολῖτες, ἐπιθυμῶ νά σᾶς ἑρμηνεύσω μία προφητεία τοῦ προφήτου Ἠσαΐου στό κεφ. 53 τοῦ βιβλίου του, πού ἀναφέρεται στό πάθος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι πολύ σπουδαῖα τά ὅσα μᾶς λέγει ἡ προφητεία αὐτή γιά τόν πάσχοντα Μεσσία, σπουδαῖα καί ἐξαίσια, γι᾽ αὐτό προτοῦ νά ἀρχίσει νά τά κηρύττει, λέει προλογικά ὁ προφήτης: «Ποιός θά πιστεύσει σ᾽ αὐτά πού θά πῶ, καί ἡ θαυμαστή δύναμη τοῦ Θεοῦ σέ ποιό ἄλλο γεγονός ἐκδηλώθηκε θαυμαστότερα;». Τό κείμενο λέγει: «Τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν καί ὁ βραχίων Κυρίου τίνι ἀπεκαλύφθη;» (στίχ. 1). Μέ αὐτά τά λίγα λόγια ὁ προφήτης ἐξαίρει αὐτά πού πρόκειται νά πεῖ. Στήν συνέχεια λέγει μόνο δυό λόγια, γιά νά χαρακτηρίσει τήν παιδική ἡλικία τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Μεσσίας εἶχε ταπεινή καταγωγή καί μεγάλωσε σέ δυσμενεῖς συνθῆκες. Γι᾽ αὐτό καί

ὁ Ἡσαΐας τόν παριστάνει σάν «φυτό» (κατά τό Ἑβρ. κείμενο) καί σάν μιά ρίζα φυτευμένη σέ «ξηρή» γῆ, σέ γῆ πού δέν ποτίζεται (στίχ. 2). Ἀπό μιά τέτοια ρίζα φυτευμένη σέ ξηρή γῆ καί πού δέν ποτίζεται, δέν μπορεῖ κανείς νά ἔχει ἐλπίδα ὅτι αὐτή θά βλαστήσει καί θά ἀναπτυχθεῖ. Καί ὅμως! Ἀπό αὐτή τήν ρίζα, τόν Ἰησοῦ Χριστό, ἀναπτύχθηκε πανύψηλο δέντρο, πού ἡ σκιά του ἀγκάλιασε ὅλο τόν κόσμο!

2. Μετά ἀπό τίς δύο παραπάνω εἰκόνες, τοῦ φυτοῦ καί τῆς ἄνυδρης ρίζας, μέ τίς ὁποῖες ὁ προφήτης Ἡσαΐας παρέστησε τήν παιδική ἡλικία τοῦ Μεσσία, προσπερνάει τώρα τά ἄλλα ἐνδιάμεσα στάδια τῆς ζωῆς του καί τόν παρουσιάζει ὡς πάσχοντα. Τά πάθη του ἦταν τέτοια, ὥστε τοῦ εἶχαν ἀλλοιώσει καί παραμορφώσει ἐντελῶς τήν μορφή του. «Καί εἴδομεν αὐτόν – λέγει ὁ προφήτης – καί οὐκ εἶχεν εἶδος οὐδέ κάλλος» (στίχ. 2). Πῶς τόν «εἶδες»,
ὦ προφήτα, τόν Χριστό, ἀφοῦ ἐσύ ἔζησες ὀκτακόσια χρόνια πρίν ἀπό αὐτόν; Τόν εἶδε, χριστιανοί μου, μέ τό προφητικό μάτι, πού βλέπει τά μέλλοντα καί τά παριστάνει σάν παρόντα. Καί ὅπως εἶδε, λοιπόν, προφητικά τό πάθος τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι καί τό περιγράφει: «Δέν εἶχε ὄψη οὔτε ὡραιότητα, οὔτε μορφή τοιαύτη, ὥστε νά τόν ἀγαπήσουμε. Ἦταν περιφρονημένος καί ἐγκαταλειμμένος ἀπό τούς ἀνθρώπους, ἄνθρωπος τῶν θλίψεων καί οἰκεῖος
πρός τούς πόνους» (στίχ. 2.3). Ἕνα τέτοιο θέαμα κανείς δέν νοιώθει εὐχάριστα νά τό βλέπει, γι᾽ αὐτό καί λέγει γιά τόν θεατή «ἀπέστραπται τό πρόσωπον αὐτοῦ» (στίχ. 3). Εὐχάριστα, δηλαδή, ἀποσύρει τά βλέμματά του ἀπό αὐτό, γιατί δέν θέλει νά τό δεῖ.

3. Ἀλλά, γιατί πάσχει ὁ Μεσσίας; Ὁ προφήτης δίνει τώρα τήν ἑρμηνεία τῶν παθημάτων του. Στήν Παλαιά Διαθήκη, ὅταν ἔπασχε κάποιος, ἐθεωρεῖτο ὅτι τόν κτυπᾶ καί τόν τιμωρεῖ ὁ Θεός γιά κάποιο του ἁμάρτημα. Ἔτσι λοιπόν καί γιά τόν Μεσσία, ἑρμήνευαν ἔτσι οἱ ἄνθρωποι τά πάθη του, ὅτι δηλαδή εἶναι κτυπήματα καί πληγές ἀπό τόν Θεό γιά κάποιο του ἁμάρτημα. Αὐτό θέλει νά πεῖ αὐτό πού λέγει παρακάτω ὁ προφήτης: «Ἡμεῖς δέ (ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι) ἐλογισάμεθα αὐτόν εἶναι ἐν πόνῳ καί πληγῇ ὑπό τοῦ Θεοῦ καί ἐν κακώσει» (στίχ. 4). Ὄχι, ὄχι, λέγει ὁ Ἡσαΐας. «Οὗτος – ὁ Χριστός – τάς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καί περί ἡμῶν ὀδυνᾶται» (στίχ. 4α). Πάσχει, δηλαδή, γιά τά δικά μας ἁμαρτήματα. Ὁ Ἴδιος δέν ἔκανε καμμία ἁμαρτία. «Ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδέ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ»
(στίχ. 9). Εἶναι ἀναμάρτητος. Αὐτή, ἀγαπητοί μου, εἶναι ἡ ἑρμηνεία τῶν παθῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἔπαθε γιά τά δικά μας ἁμαρτήματα, γιά τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας. Γι᾽ αὐτό καί τό πάθος Του ἡ Ἐκκλησία τό λέγει «Θυσία», «ἐξιλαστήριο Θυσία». «Τραυματίστηκε γιά τίς ἁμαρτίες μας, κτυπήθηκε γιά τίς ἀνομίες μας» (στίχ. 5). «Μέ τήν δική
του πληγή, θεραπευτήκαμε ἐμεῖς» (στίχ. 5). Ὡραῖο αὐτό, ὅσο καί περίεργο: Ἄλλος ὑπέφερε τήν ἐγχείρηση καί ἄλλος θεραπεύθηκε! Ἀλλά ὁ Μεσσίας πού πάσχει εἶναι

ἀναμάρτητος, ὅπως εἶπε ὁ Ἡσαΐας. Γι᾽ αὐτό, ἐνῶ ἀπέθανε θάνατο πραγματικό (χωρίστηκε ἡ ψυχή του ἀπό τό σῶμα του), ὅμως δέν μπορεῖ νά παραμένει συνεχῶς στό βασίλειο τοῦ θανάτου, ἀλλά θά ἀναστηθεῖ. Αὐτό θέλει νά πεῖ ὁ στίχ. 11 πού λέγει ὅτι μετά τόν θάνατό του, «θά δεῖ φῶς, θά χορτάσει ἀπό φῶς» (στό Ἑβρ. ὁ στίχος εἶναι σαφέστερος)! «Βλέπω φῶς» σημαίνει «ἔρχομαι στήν ζωή». Ἄρα ὁ ἀποθανών Μεσσίας θά ἀναστηθεῖ. Ἡ δέ φράση «θά χορτάσει ἀπό φῶς» σημαίνει τήν πλήρη ἐπάνοδο τοῦ Μεσσία στήν ζωή. Ἀναστήθηκαν καί ἄλλοι γιά νά πεθάνουν ὅμως πάλι. Ὁ Μεσσίας ὅμως θά εἶναι αἰώνιος. «Θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει» (Ρωμ. 6,9).

4. Τέλος, θέλω νά σᾶς πῶ, ἀγαπητοί μου, καί ἕνα ἄλλο ἀκόμη ἀγαθοποιό ἀποτέλεσμα τοῦ πάθους τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἴπαμε τό πρῶτο καί κύριο, τό ὅτι λάβαμε τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας, διότι ἡ Θυσία Του ἦταν ἐξιλαστήριος (βλ. καί στίχ. 10). Αὐτό δέ, ἡ ἄφεση δηλαδή τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἐπέφερε τήν εἰρήνη μας μέ τόν Θεό, ἀλλά καί μεταξύ μας. Γι᾽ αὐτό καί λέγει ὁ προφήτης: «Τό πάθος αὐτοῦ ἦταν πρός ἡμετέραν εἰρήνην» (στίχ. 5).
Ἀλλά ὁ προφήτης Ἡσαΐας λέγει γιά τόν πάσχοντα Μεσσία καί ἕναν ἄλλον φοβερά ὑπέροχο λόγο, ὅπως αὐτός γράφεται στό Ἑβραϊκό κείμενο: «Θά ἴδει σπέρμα, τό ὁποῖο θά ζήσει μακράς ἡμέρας. Καί ὅ,τι ὁ Θεός ἐσχεδίασε (διά τόν Μεσσία) διά τοῦ σπέρματος αὐτοῦ θά ἐκπληρωθεῖ» (στίχ. 10). Ὁ λόγος αὐτός ὁμιλεῖ γιά «σπέρμα», γιά ἀπογόνους δηλαδή τοῦ Μεσσία. Καί θά ἐννοήσουμε βέβαια πνευματικούς ἀπογόνους. Τό «σπέρμα» αὐτό, ἀγαπητοί μου, εἶναι ἡ Ἐκκλησία Του! Ἡ Ἐκκλησία θά εἶναι αἰώνια, γι᾽ αὐτό καί λέγει τό χωρίο μας ἐδῶ ὅτι θά ζήσει «μακράς ἡμέρας». Καί τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι νά συνεχίζει τό ἔργο τοῦ Λυτρωτοῦ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι «ὁ Χριστός παρατεινόμενος εἰς τούς αἰῶνας»!, ὅπως λέγει πολύ ὡραῖα ὁ ἅγιος Αὐγουστῖνος.

Μέ πολλές εὐχές, †

Ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας